

— Тичай, — скочила тя — да му поржчамъ, кака да ми изпрати новитѣ си дрехи, та съ тѣхъ да отида на сватбата!“ Мжжътъ излѣзълъ да търси калесара.

Следъ нѣколко дни казалъ на жена си, че вмѣсто да пращатъ дрехи, щѣли да ги срещнатъ на край селото и да ѝ ги дадатъ.

Дошълъ оречения день за сватбата. Станалъ мжжътъ рано, впрегналъ воловетѣ, качилъ жена си и тръгналъ. Като наближили селото, вмѣсто да носятъ дрехи, излѣзли съ свирци да ги посрѣщнатъ.

Жената, като ги видѣла, че идатъ, засрамила се, скочила отъ колата и побѣгнала обратно къмъ дома си. Мжжътъ сватбувалъ самъ. Когато се върналъ, заварилъ я да преде. Да не ѝ губи времето, той сварилъ качамакъ и я поканилъ да се хранятъ.

— Нѣмамъ време, ами сложи ми качамакъ на рамото, — отговорила тя и продължила да преде.

Вл. Зеленгоровъ

КОЛЕДА

— Шаро, спри да лаешъ вече
и да обикаляшъ двора!
Ето че нощта изтече,
будятъ се отъ дрѣмка хора.

Зная, сърдишъ се на всички,
че ти нищо не купиха —
нито дрешки, ни чепички,
нито шапка ти туриха.

Стига, Шаро! спри да лаешъ,
Бѣгай въ топло подъ сайвана!
Че отъ твоя лай, да знаешъ,
тѣй и азъ ще да остана.

Дѣдо Коледа се плаши
въ двора снѣженъ да нагази
и подарѣцитѣ наши
за деца ги други пази. . . .

Вжтре печката свѣтлѣе —
веселата челядъ сгрѣва,
вѣнка бурята бѣснѣе —
чакъ до прага снѣгъ навѣва.

Кѣсна нощъ е. Спятъ децата.
Шаро вече спрѣ да лае,
а изъ кѣщи съсъ торбата
дѣдо Коледа се мае.

На заспалитѣ дечица
той по нѣщо ще остави —
топла шапка за главица,
за крака обувки здрави. . . .

Съмна. Радостни децата
въ ровкавия снѣгъ нагазватъ.
тичатъ вредъ по махалата
шапки, дрешки да показватъ.

А снѣжинкитѣ долитатъ
отъ просторитѣ мъгливи,
изъ двороветѣ се скитатъ
чисти, весели, игриви.

Георги Владимировъ